

สถานภาพและบทบาทของตัวละครและวัฒนธรรมอินเดียในนวนิยาย เรื่อง สีเนหาสำหรับ

ROLES AND STATUS OF CHARACTERS AND INDIAN CULTURE

IN THE SINEHASARI NOVEL

ธีรพล เรืองทองดี¹และ สายวรุณ สุนทรโรทก²

Theeraphon Ruengthongdee and Saiwaroon Soontherotoke

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาสถานภาพและบทบาทของตัวละครในนวนิยายเรื่องสีเนหาสำหรับ (2) เพื่อศึกษาวัฒนธรรมอินเดียในนวนิยายเรื่องสีเนหาสำหรับ โดยวิเคราะห์จากนวนิยายของพงศกร เรื่องสีเนหาสำหรับ

ผลการวิจัยพบว่า สถานภาพและบทบาทของตัวละครในนวนิยายเรื่องสีเนหาสำหรับที่ปรากฏเด่นชัด คือ สถานภาพและบทบาทในสังคม และสถานภาพและบทบาทในครอบครัวซึ่งสถานภาพและบทบาทในสังคมของตัวละครในนวนิยายเรื่องสีเนหาสำหรับ ที่ปรากฏในนวนิยาย คือ สถานภาพและบทบาทในสังคมด้านเชื้อชาติ และสถานภาพและบทบาทในสังคมด้านการประกอบอาชีพส่วนสถานภาพและบทบาทในครอบครัวของตัวละครในนวนิยายเรื่องสีเนหาสำหรับ ที่ปรากฏในนวนิยาย คือ สถานภาพและบทบาทของลูก สถานภาพและบทบาทของสามี ภรรยา และสถานภาพและบทบาทของพ่อแม่

ตัวละครสามารถปฏิบัติตามสถานภาพและบทบาทของตนตามที่ได้รับมอบหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ และนอกจากการศึกษาสถานภาพและบทบาทของตัวละครแล้ว ผู้วิจัยยังได้ศึกษาวัฒนธรรมอินเดียที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องสีเนหาสำหรับอีกด้วย

ผลการวิจัยพบว่า ประเทศอินเดียมีวัฒนธรรมอันยาวนานที่ปฏิบัติสืบต่อกันมา แม้บางวัฒนธรรมอาจจะเลือนหายไปบ้าง แต่บางวัฒนธรรมก็ยังเห็นการปฏิบัติต่อกันอยู่เสมอเรื่อยมา ในนวนิยายเรื่องสีเนหาสำหรับมีการดำเนินเรื่องโดยให้ตัวละครได้เข้าไปเรียนรู้วัฒนธรรมของอินเดีย เช่น การแต่งกายด้วยชุดสำหรับการแต่งงาน พิธีสตี และพิธีสุมพร เป็นต้น วัฒนธรรมเหล่านี้เป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นของอินเดียที่ชาวอินเดียยังรักษาและปฏิบัติสืบกันมาช้านาน นับว่ามีประโยชน์ มีคุณค่า เป็นคุณสมบัติที่หาได้ไม่มากนักในนวนิยายทั่วไป

คำสำคัญ: สถานภาพ, บทบาท, วัฒนธรรมอินเดีย

¹ นักศึกษาลัทธิศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาไทยศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Graduate Student, Thai Studies Program, Faculty of Humanities, Ramkhamhaeng University, E-mail: gong_va_haha@hotmail.com

² รองศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

E-mail: saiwaroonn@hotmail.com

*Manuscript received February 3, 2020; revised May 13, 2020 and accepted June 8, 2020

Abstract

The purpose of this research was to study the roles and the status of the characters and Indian culture from SINEHASARI novel, which is Pongsakorn's novel.

The finding indicated that the roles and the status of the characters in society as well as family are obvious in the SINEHASARI novel. In society, it presents the roles and the status of ethnicity and occupation of the characters. In family, it shows the roles and the status of children, husband, wife and also parents. Moreover, all of the characters can effectively perform not only their role but also their status.

Results indicated that India has a long tradition, some culture has been lost but, some is still well preserved. In SINEHASARI, We have learn a lot of Indian culture ,for example, dressing in the saree, a Bindi decoration (a colored dot worn on the center of the forehead), Sati or Suttee (a woman who performed the act of immolating herself after her husband's death.) and Swayamvara (In ancient India, was a practice of choosing a husband, from among a list of suitors, by a girl of marriageable age.) These are unique and fascinating culture and customs which is valuable for novel.

Keywords : Roles, Status, Indian culture

บทนำ

นวนิยายเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่มีความนิยมนิยมอย่างแพร่หลายจากผู้อ่าน เป็นเรื่องยาวที่แต่งขึ้นเป็นแบบร้อยแก้วจากชีวิตจริง นิทานพื้นบ้านพื้นเมือง จินตนาการ หรือประสบการณ์ เป็นต้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554, หน้า 429) นวนิยายเป็นบทประพันธ์ที่แต่งขึ้นเพื่อความบันเทิง โดยมีการสมมติตัวละคร โครงเรื่องและสถานที่เพื่อให้เกิดความสมจริง นวนิยายจึงเป็นบันเทิงคดีที่ได้รับความนิยมอย่างสูง

จิตรลดา สุวัติกุล (2530, หน้า 67-68) กล่าวว่า นวนิยายเป็นเรื่องที่สมมติขึ้นโดยอาศัยพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคมเป็นพื้นฐาน แล้วนำมาปรับปรุงให้สมจริงยิ่งขึ้น ด้วยพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ตัวละครแสดงออกมาสะท้อนมาจากพฤติกรรมของมนุษย์ แล้วยังเป็นเครื่องมือในการเสนอแนวความคิดของผู้เขียน ทั้งในด้านสังคม การเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม เหตุการณ์ประวัติศาสตร์ที่สำคัญ โดยถ่ายทอดผ่านทางพฤติกรรมและบทบาทของตัวละคร ดังนั้น การศึกษาตัวละครในนวนิยายจึงเป็นการศึกษาสภาพชีวิตของคนในยุคสมัยนั้น

นวนิยายยุคใหม่ที่ผู้อ่านให้ความนิยม และได้รับคัดเลือกให้แปรรูปไปสู่ละครโทรทัศน์มีหลายเรื่องที่เป็นบทประพันธ์ของพงศกร ซึ่งเป็นนามปากกาของนายแพทย์พงศกร จินดาวัฒนะ เป็นนายแพทย์เวชศาสตร์ครอบครัว ประจำโรงพยาบาลจังหวัดราชบุรี

สำหรับนามปากกา “พงศกร” นั้นในอดีตได้ใช้สำหรับนวนิยายทุกประเภท แต่ ปัจจุบันจะเจาะจงใช้นามปากกาเฉพาะแนวเหนือธรรมชาติเท่านั้น ส่วนนามปากกาที่ใช้เขียนนวนิยายแนวชีวิต ตลกขบขัน เสียดสีสังคมจะชื่อว่า “คาราประกาย” จินณะ รุจิเสนีย์ (2554, หน้า 5) ผู้วิจัยสนใจนวนิยาย ของพงศกร ที่มี

การนำหลักวิทยาศาสตร์ การแพทย์ ประวัติศาสตร์ที่ตนเองสนใจนำมาผสมผสานกับจินตนาการอย่างกลมกลืน ทำให้เนื้อเรื่องชวนติดตามตั้งแต่ต้นจนจบอย่างต่อเนื่อง

สินะหาสำหรับ เป็นนวนิยายแนวเหนือธรรมชาติ โรแมนติก สืบสวนสอบสวนที่กล่าวถึงตัวเองของเรื่อง คือนวลเนื้อแก้ว สาวไทยทายาทนักการทูต เจ้าของร้านเสื้อซึ่งมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักแพร่หลายในสังคม เธอจำเป็นต้องเดินทางไปประเทศอินเดียอย่างเร่งด่วน เพื่อไปช่วยงาน นิลปัทม์ น้องสาวที่กำลังจะแต่งงานกับ เจ้าชายชัยทัตน์ วิเรนทรา มัณฑรา เจ้าชายหนุ่มรูปงามแห่งแคว้นมัณฑราปุระ ทางตอนเหนือของอินเดีย

เมื่อเธอไปถึงมัณฑราปุระ เธอได้พบกับท่าทีที่ไม่ยินดีของครอบครัวเจ้าชายชัยทัตน์ เธอจึงต้องอดทนต่อสู้ ไม่ยอมพ่ายแพ้ต่ออุปสรรคและโชคชะตาง่าย ๆ เธอเผชิญกับความไม่เป็นธรรมและไม่ชอบมาพากลในมัณฑราปุระ เมื่อน้องสาวของเธอถูกรังแก นวลเนื้อแก้วจึงต้องหาทางช่วยน้อง และแสวงหาความยุติธรรมกลับคืนมาให้ได้

เนื้อเรื่องโดยย่อของนวนิยายเรื่องสินะหาสำหรับข้างต้นนี้ ทำให้เห็นบทบาทของนวลเนื้อแก้ว ตัวละครเอกและตัวละครต่าง ๆ ในเรื่อง ซึ่งพงศกรมักสร้างตัวละครในเรื่องให้มีสถานภาพและบทบาทตามที่ได้รับ รวมทั้งแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของตัวละครนั้น ๆ อย่างเด่นชัดอีกด้วย สถานภาพจะบ่งบอกถึงฐานะ ตำแหน่งของบุคคลในกลุ่มหรือสังคม ที่มีค่านิยมทางสังคมและวัฒนธรรมเป็นตัวกำหนดบทบาท พฤติกรรม สิทธิ และหน้าที่ของแต่ละบุคคล ให้ดำเนินไปตามทิศทางที่สังคมนิยมหรือบรรทัดฐานของสังคมกำหนด

ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช (2534, หน้า 2) ได้ให้ความหมายของคำว่า "สถานภาพ" และ "บทบาท" ไว้ว่า สถานภาพ คือสิ่งที่บุคคลถูกกำหนดขึ้นทางสังคม เพื่อบอกหน้าที่ และความรับผิดชอบที่จะต้องปฏิบัติ ส่วนคำว่า บทบาท หมายถึง การประพฤติปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่ของสถานภาพ เมื่อนำความหมายนี้มาศึกษานวนิยายเรื่องสินะหาสำหรับ ผู้วิจัยพบว่า มีหลายตัวละครที่แสดงบทบาทหน้าที่ได้ตามสถานภาพ ซึ่งทำให้เห็นว่าสถานภาพและบทบาทมีความสัมพันธ์กัน และแสดงถึงสิ่งที่สังคมอินเดีย ซึ่งเป็นฉากในเรื่องได้กำหนดขึ้น

ในจำนวนนวนิยายของพงศกร ผู้วิจัยให้ความสนใจนวนิยายเรื่อง สินะหาสำหรับ โดยเฉพาะการวิเคราะห์สถานภาพและบทบาทของตัวละครให้ปรากฏเด่นชัดมากขึ้น ซึ่งสร้างความสนุกสนานและความบันเทิงได้เป็นอย่างดี ไม่เพียงเท่านั้น ในนวนิยายเรื่องนี้ ยังให้รายละเอียดเกี่ยวกับวัฒนธรรมอินเดีย ซึ่งตัวละครในเรื่องเป็นผู้ที่ได้เข้าไปเรียนรู้การใช้ชีวิตในประเทศอินเดียจนเกิดการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมที่ดียิ่งเพื่อนำมาปฏิบัติต่อตนเองและผู้อื่น โดยเฉพาะวัฒนธรรมการห่ม紗สำหรับผู้หญิงอินเดีย ทั้งนี้ ในเรื่องได้กล่าวถึงพิธีกรรมที่น่าสนใจของคนอินเดียไว้ด้วย เช่นพิธีแต่งงาน พิธีสดี เป็นต้น

จากการสำรวจงานวิจัยพบว่า ยังไม่มีผู้ใดศึกษาสถานภาพและบทบาทของตัวละครในนวนิยายเรื่องสินะหาสำหรับ ซึ่งเรื่องนี้ มีตัวละครที่ใช้ในการดำเนินเรื่องมากมาย มีหน้าที่และบทบาทที่แตกต่างกันไป อีกทั้งนวนิยายเรื่องนี้ยังเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศอินเดียที่ผู้เขียนตั้งใจสอดแทรกไว้ในเนื้อเรื่อง ทำให้ผู้อ่านได้เรียนรู้ประเพณีวัฒนธรรมที่หลากหลายของอินเดียผ่านตัวละครและเนื้อหาในเรื่อง ผู้วิจัยจึง

สนใจที่จะศึกษาวัฒนธรรมของอินเดียที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้เพิ่มเติม ควบคู่ไปกับสถานภาพและบทบาทของตัวละคร โดยกำหนดประเด็นที่จะศึกษา คือการศึกษาสถานภาพและบทบาทของตัวละคร และวัฒนธรรมของอินเดียในนวนิยายเรื่องสีเนहाสำหรับ

ผลการศึกษา

การศึกษาสถานภาพและบทบาทของตัวละครและวัฒนธรรมของอินเดียในนวนิยาย เรื่อง สีเนहाสำหรับ โดยศึกษาสถานภาพและบทบาทของตัวละคร กับวัฒนธรรมในนวนิยายเรื่องสีเนहाสำหรับ ผลปรากฏดังนี้

ตัวละครหลักอย่างนวนเอื้อแก้วที่มีสถานภาพเป็นลูกได้แสดงบทบาทของลูกที่ดีด้วยการเชื่อฟังพ่อแม่ แสดงความกตัญญู ทำทุกอย่างให้ครอบครัวมีความสุข บทบาทของตัวละครกลุ่มนี้จึงมีความผูกพันกับพ่อแม่เป็นอย่างมาก

นวนเอื้อแก้วลูกสาวคนโตของคุณนคราและคุณมัทนี เธอให้ความเคารพเชื่อฟังพ่อแม่ แสดงออกถึงความห่วงใยพ่อแม่อยู่เสมอ ดังจะเห็นได้จากตอนที่เธอมาถึงประเทศอินเดียเป็นครั้งแรก เมื่อเห็นบรรยากาศที่งดงาม สดชื่นด้วยดอกแมกโนเลีย สิ่งแรกที่เธอนึกถึงคือพ่อและแม่ของเธอ “แม่มาเห็นคงชอบใจ... นวลเอื้อแก้วนี่... แม่ชอบดอกไม้ที่มีกลิ่นหอม โดยเฉพาะดอกมณฑา จำปี ยี่หุบ ... เหล่านั้นล้วนเป็นไม้ในตระกูลดอกแมกโนเลียทั้งสิ้น... แม่ชอบทำสวน ครั้งหนึ่งแม่เคยเล่าถึงเรื่องราวของดอกแมกโนเลีย และความฝันของแม่... นวลเอื้อแก้วหวังว่าฝันของแม่จะเป็นจริงสักวัน (พงศกร จินดาวัฒน์, 2554, หน้า 141)

สิ่งที่ตัวละครรู้สึกได้และแสดงออกทางความคิดอย่างชัดเจนแสดงให้เห็นว่า ถ้าเธอมีความสุขเมื่อใด เธอจะนึกถึงคนในครอบครัวเสมอ หรือแม้บางครั้งการที่นวนเอื้อแก้วจากพ่อแม่มาอยู่ไกลถึงอินเดียเธอก็จะคิดถึงเรื่องราวเก่า ๆ ที่ได้ทำร่วมกันของเธอและแม่ เช่น นึกถึงเมื่อครั้งที่เธอกับแม่นั่งดูหนังอินเดียด้วยกัน และเธอก็อยากให้แม่มาอยู่ใกล้ ๆ ด้วยกันอีกครั้ง “หนังอินเดียหรือบอลลิวูด หลายๆ เรื่องมักจำลองเรื่องราวมาจากชีวิตจริง คุณเคยดูไหม” เมื่อเจ้าชายกิริชพูดทำให้นวลเอื้อแก้วนึกถึงเรื่องราวของเธอกับแม่ของตน “แม่ของฉันทชอบดูหนังอินเดียค่ะ บางครั้งฉันทก็นั่งดูเป็นเพื่อแม่ค่ะ” (พงศกร จินดาวัฒน์, 2554, หน้า 184)

บทบาทของลูกที่มีหน้าที่แสดงความรัก ความกตัญญูต่อพ่อแม่ไม่ว่าจะเป็นการกระทำหรือความคิด แสดงให้เห็นว่าควรนำมาเป็นแบบอย่าง ซึ่งนอกจากความคิดที่ดีของนวนเอื้อแก้วแล้วนั้น การกระทำของเธอยังบ่งบอกถึงความกตัญญู ดังจะเห็นได้จากตอนที่พ่อและแม่ของนวนเอื้อแก้วเดินทางมาถึงอินเดียเพื่อร่วมงานแต่งงานของนิลปัทม์ นวลเอื้อแก้วพยายามสอบถามจากเจ้าชายกิริชว่า ควรนำสิ่งใดไปต้อนรับท่านเจ้าชายได้แนะนำให้ใช้ดอกบัว เพราะดอกบัวหมายถึงความรักความศรัทธาและชื่นชม “คุณพ่อคุณแม่ของฉันทกำลังเดินทางมาถึงเย็นนี้ สนใจจะไปรับคุณพ่อคุณแม่กับฉันทด้วยกันไหม” “ไปสิครับ” เจ้าชายกิริชตอบ “ฉันทควรนำอะไรไปต้อนรับท่านดีคะ” “ดอกบัวครับ” เจ้าชายเอ่ย “สัตตบงกชหมายถึงความรัก... รักด้วยความศรัทธาและชื่นชม” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย เก็บอาการดีใจ (พงศกร จินดาวัฒน์, 2554, หน้า 302)

บทบาทของลูกนอกจากแสดงความรักและความกตัญญูแล้ว ยังต้องปกป้องครอบครัวหรือพ่อแม่ของตนเองอีกด้วย ดังจะเห็นได้จากตอนที่นวนเอื้อแก้วพยายามปกป้องพ่อแม่ของตนให้พ้นจากการถูกลูก

เหยียดหยามของมหารานิศศิประไพ “เสียแรงมีพ่อเป็นถึงข้าหลวงใหญ่ประจำสหประชาชาติคงจะทำแต่งงานจนไม่มีเวลาอบรมมารยาท ลูกสาวถึงมีกิริยาน่ารังเกียจเช่นนี้” มหารานียังไม่หยุดเล่นงาน “ถึงพระองค์จะเป็นมหารานี แต่ดิฉันก็จะไม่เกรงใจ ถ้าหากลำเอียงเข้าข้างคนผิดเช่นนี้ และขอบอกไว้เลยนะค่ะ...พวกคุณจะเล่นงานฉันอย่างไรก็ทำไป แต่อย่าแตะต้องคุณพ่อคุณแม่ของฉันเป็นอันขาดเพราะท่านทั้งสองไม่ได้มีส่วนรู้เห็นใดๆ ด้วยทั้งสิ้น”(พงศกร จินดาวัฒน์, 2554, หน้า 425)

นวนลเนื้อแก้วแสดงออกถึงบทบาทของลูกที่ดีมีความเคารพ เชื่อฟัง คิดถึงพ่อแม่อยู่เสมอ และเธอจะไม่ยอมให้ใครมาดูถูกเหยียดหยามคนในครอบครัวของเธอเด็ดขาด

นอกจากนวนลเนื้อแก้วจะแสดงบทบาทของการเป็นลูกที่ดีได้แล้วนั้น ในด้านการประกอบอาชีพ นวลเนื้อแก้วก็แสดงบทบาทของตนเองได้เป็นอย่างดีอีกด้วยเช่นกัน ซึ่งอาชีพที่นวนลเนื้อแก้วได้ประกอบธุรกิจนั้นคือ อาชีพดีไซน์เนอร์

อาชีพดีไซน์เนอร์อย่างนวนลเนื้อแก้วจากประเทศไทยที่กำลังจะเจริญในหน้าที่การงานจำเป็นต้องหยุดงานทุกอย่างเพื่อมาจัดเตรียมงานแต่งงานและดูแลน้องสาวที่กำลังจะเข้าพิธีแต่งงานที่ประเทศอินเดีย การมาประเทศอินเดียในครั้งนี้ สำหรับนวนลเนื้อแก้วถือเป็นการมาพักผ่อนจากการทำงานที่แสนเหน็ดเหนื่อย แต่เมื่อเธอมาถึงที่มันตราปุระ ประเทศอินเดียนั้นแทนที่เธอจะได้พักผ่อน เธอกลับต้องใช้ความสามารถด้านการตัดเย็บเสื้อผ้าซ่อมแซมชุดสำหรับที่จะใช้ในพิธีแต่งงานของน้องสาวเธอ ดังในตอนที่เราช่วยอธิบายให้สาวใจอย่างสุระษาฟังถึงการเย็บผ้าสำหรับ ซึ่งเป็นการแสดงถึงความเชี่ยวชาญในด้านการประกอบอาชีพของเธอ “ทำเช่นนั้นไม่ได้หรอก” นวลเนื้อแก้วว่า “ผ้าโบราณมีคุณค่าขนาดนี้ทำลวกๆ แบบนั้นเสียตายแน่ ยิ่งงี้ก็ต้องพยายามซ่อมให้ได้ใกล้เคียงของเก่าที่สุด อีกอย่างรอยขาดเป็นทางยาว ชินใช้เส้นไหมที่สีแตกต่างกันมองมาจากที่ไกลก็ต้องเห็นอยู่ดี” เป็นงานที่ดูเหมือนไม่ยากนัก หากทว่าเมื่อลงมือทำแล้วกลับใช้เวลานานไม่ใช่น้อย ด้วยสำหรับทั้งหมดเป็นผ้าโบราณอายุเกือบร้อยปี เส้นไหมจึงมีความเปื่อยอยู่เป็นบางส่วน ตอนแรกที่ยังไม่ชิน สุระษากับลูกน้องของเธอจึงทำไปหลายเส้น แต่ต่อมาพอเริ่มคุ้นมือ เส้นไหมที่สาวออกมาได้จึงมีความยาว และสภาพสมบูรณ์ (พงศกร จินดาวัฒน์, 2554, หน้า 324)

ความสามารถของนวนลเนื้อแก้วเหมาะสมที่จะเป็นดีไซน์เนอร์ เพราะเธอให้ความสำคัญกับผ้าทุกชิ้นที่เธอลงมือทำเอง เธอสามารถทำหน้าที่ของตนเองได้อย่างดี แม้แต่ชาวอินเดียแท้ ๆ หลายคน ยังไม่สามารถเย็บสำหรับได้ละเอียดเท่าเธอ สังเกตได้จากคำชมที่ได้รับการยืนยันจากคนรอบข้างของนวนลเนื้อแก้วที่ภารันตีฝีมือเธอได้เป็นอย่างดีเหมาะสมกับอาชีพนี้และสมควรได้รับหน้าที่ด้านดูแลเสื้อผ้าได้ดีที่สุด “อู๊ย” คุณมัทนี โบกไม้โบกมือ รับผิดชอบต่อเจ้าชายหนุ่ม “ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะเจ้าชาย เรื่องผ้าๆ นะ ยัยนวลถนัดนักละ ก่อนมาเปิดร้านเสื้อผ้าที่กรุงเทพ ก็เคยไปขลุกอยู่ที่พิพิธภัณฑ์ในยุโรปเป็นปีๆ ร่ำเรียนทั้งเรื่องการออกแบบ การซ่อมแซมเสื้อผ้าโบราณจากผู้เชี่ยวชาญทั้งหลาย ให้เวลาสักหน่อยรับรองว่ายัยนวลจะซ่อมสำหรับโบราณให้ออกมางามเหมือนของใหม่ได้เลยละค่ะ” (พงศกร จินดาวัฒน์, 2554, หน้า 325)

นวนลเนื้อแก้วเป็นนักออกแบบเสื้อผ้าที่มีความเชี่ยวชาญ ดังที่คุณมัทนีภาคภูมิใจในตัวลูกสาวของเธอ เธอมีความสามารถเรื่องการออกแบบและซ่อมแซมเสื้อผ้าอย่างมาก การที่เธอได้มาช่วยเหลือเจ้าชาย

ซ่อมแซมชุดสำหรับโบราณแสดงให้เห็นว่าเธอทำหน้าที่ตามบทบาทของเธอได้เป็นอย่างดี

นอกจากสถานภาพและบทบาทของนวนลเนื้อแก้วที่แสดงออกมาอย่างชัดเจนแล้วนั้น ตัวละครยังมีการผูกพันกับวัฒนธรรมของประเทศอินเดีย เนื่องจากตัวละครต้องได้เข้าไปเรียนรู้วัฒนธรรมของประเทศอินเดียซึ่งเป็นเอกลักษณ์อีกอย่างหนึ่งของนวนิยายเรื่องสินะหาสำหรับ

สินะหาสำหรับ กล่าวถึงวัฒนธรรมสำคัญต่างๆ ในเนื้อเรื่อง ผ่านการเล่าเรื่องของตัวละครชาวอินเดีย โดยมีนวนลเนื้อแก้วผู้เป็นตัวละครสำคัญเป็นตัวดำเนินเรื่อง เธอได้เข้ามาสัมผัสเรียนรู้วัฒนธรรมอินเดียมากมายทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ แม้ว่านวนลเนื้อแก้วจะได้เดินทางไปยังหลายประเทศ แต่การมาอินเดียครั้งนี้ถือเป็นครั้งแรกของเธอ เธอไม่เคยคิดจะมาประเทศอินเดียเลยสักครั้ง ด้วยเหตุผลเสี่ยงเล่าเรื่องขอลานและความสกปรก อีกทั้งความยากลำบากในอินเดีย แต่เมื่อเธอจำเป็นต้องมาร่วมงานแต่งงานของนิลปัทม์น้องสาวของเธอ สิ่งแรกที่เธอนึกขึ้นได้เกี่ยวกับประเทศอินเดียคือ เคยเป็นแหล่งอารยธรรมที่เก่าแก่ของโลก วัฒนธรรมที่น่าสนใจ และการแต่งกายด้วยชุดสำหรับอันงดงามแปลกไปจากประเทศอื่นใดในโลกเมื่อได้ศึกษาวัฒนธรรมที่ปรากฏในเรื่องสินะหาสำหรับที่นวนลเนื้อแก้วได้รับรู้นั้น พบว่ามีหลายสิ่งที่สำคัญ และน่าสนใจ ได้แก่ การห่มผ้าสำหรับ การแต่งกาย เป็นต้น ดังจะได้กล่าวเป็นลำดับ ดังต่อไปนี้

การห่มผ้าสำหรับ

สำหรับ คือเครื่องแต่งกายชุดประจำชาติของชาวอินเดียและชาวมันตราปุระในนวนิยายสินะหาสำหรับ ถือเป็นเอกลักษณ์วัฒนธรรมที่สำคัญในการดำเนินเรื่อง ซึ่งตลอดทั้งเรื่อง ตัวละครจะแต่งกายด้วยชุดสำหรับไม่เว้นแม้แต่นวนลเนื้อแก้ว

ชาวอินเดียให้ความสำคัญกับการนุ่งห่มสำหรับเป็นอย่างมาก แม้ทุกคนก็ต้องสวมใส่ชุดสำหรับเพื่อไม่ให้เกิดเส้นแบ่งระหว่างเชื้อชาติ และไม่เป็นการดูถูกวัฒนธรรม ดังจะเห็นได้จากตอนที่นวนลเนื้อแก้วคิดว่าตนเองควรใส่ชุดสำหรับตามวัฒนธรรมของอินเดีย “ฉันต้องห่มด้วยหรือ ” นวลเนื้อแก้วตอบ “แต่ฉันไม่ใช่...” หล่อนเกือบหลุดปากออกไปแล้วว่า ... แต่ฉันไม่ใช่ชาวมันตราปุระ... หากนวนลเนื้อแก้วมาคิดได้ว่าไม่ควรพูดเช่นนั้นให้คนฟังรู้สึกว่าคุณสาวที่แต่งงานแล้วจนในที่สุดอิลลาและนิลปัทม์น้องสาวของเธอก็ได้อธิบายให้เข้าใจอย่างชัดเจน “ไหนๆ หล่อนกำลังขีดเส้นแบ่งเชื้อชาติ ศาสนา (พงศกร จินดาวัฒนะ, 2554, หน้า 43)

อย่างไรก็ดีการแต่งกายด้วยชุดสำหรับในเรื่องสินะหาสำหรับนอกจากสะท้อนถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของหญิงสาวชาวอินเดียแล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงการแต่งกายเพื่อความเหมาะสมกับสภาพอากาศในแต่ละภูมิภาคหรือกิจวัตรประจำวันอีกด้วย “สำหรับ มีวิธีห่มมากกว่า 20 วิธีแตกต่างกันไปในแต่ละแคว้น ถ้ามาจากแคว้นโอริสสาสำหรับจะจีบอยู่ด้านหลังระหว่างขาของผู้สวมใส่ แคว้นพิหารประชาชนส่วนใหญ่ทำการเกษตร สำหรับของพิหารเลยห่มพันรัดร่างจนแน่นเพื่อสะดวกสำหรับการออกไปทำงานในไร่ ” (พงศกร จินดาวัฒนะ, 2554, หน้า 44-45)

ตัวอย่างข้างต้นพบว่านวนิยายเรื่องสินะหาสำหรับกล่าวถึงเครื่องแต่งกายของตัวละครซึ่งถือว่าเป็นส่วนสำคัญของเรื่อง โดยผู้เขียนเลือกชุดสำหรับมาเป็นเครื่องแต่งกายให้กับตัวละครที่เป็นผู้หญิงทุกตัว ซึ่ง

ตลอดการดำเนินเรื่องนั้นผู้อ่านจะได้เห็นภาพจากผู้เขียนที่ได้จินตนาการไปถึงเครื่องแต่งกายของตัวละครที่แต่งกายด้วยชุดสำหรับหลากหลายสี แต่จะวันจะไม่ซ้ำกัน ประกอบกับฉากหลังที่เป็นประเทศอินเดียทำให้เกิดความสอดคล้องกับวัฒนธรรมการแต่งกายของประเทศนี้

จากการศึกษาพบว่าในนวนิยายเรื่องสินะหาสำหรับ ได้นำเสนอให้ผู้อ่านเห็นว่าประเทศอินเดียมีวัฒนธรรมการแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์มาอย่างยาวนาน การนุ่งห่มเครื่องแต่งกายด้วยผ้าสำหรับอันเป็นชุดประจำชาติอินเดียที่สวยงามแปลกตาต่างจากชาติอื่นใดในโลกจะมีความแตกต่างกันไปตามภูมิภาคเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม และอาชีพ ซึ่งนับเป็นความสำคัญของการห่มสำหรับที่รับรู้ผ่านการเล่าของตัวละคร ทำให้เห็นวัฒนธรรมการแต่งกายแต่โบราณที่ปฏิบัติสืบต่อกันมาอย่างเคร่งครัด ดังเห็นได้จากนวนิยายเนื้อแก้วซึ่งเป็นสาวชาวไทยที่ก้าวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของประเทศอินเดีย เธอก็ต้องแต่งกายด้วยชุดสำหรับเพื่อเป็นการเคารพในสถานที่และปฏิบัติตามวัฒนธรรมของอินเดียอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การห่มสำหรับในเรื่องสินะหาสำหรับนี้ นอกจากจะทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดว่า “นึกถึงสินะหาสำหรับ นึกถึงประเทศอินเดีย” แล้วนั้นยังนับเป็นจุดเริ่มต้นความสนุกในการเรียนรู้วัฒนธรรมอินเดีย และดึงดูดความสนใจผู้ที่ศึกษาเรียนรู้วัฒนธรรมอินเดียด้านอื่น ๆ ต่อไป

การแต้มชาด

การแต้มชาด หรือบินดิ เป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของประเทศอินเดีย ในอินเดียตอนเหนือนั้นจะเป็นที่เข้าใจตรงกันว่า บินดิ เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงสถานะทางสังคมว่าหญิงผู้นี้ได้ผ่านพิธีมงคลสมรสแล้ว แต่สำหรับทางอินเดียตอนใต้ นั้น ผู้หญิงทุกคนไม่ว่าจะแต่งงานแล้วหรือยังไม่แต่งงาน ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ จะแต้มบินดิทั้งหมด ในระยะหลังการทำสัญลักษณ์บินดิ กลายเป็นแฟชั่น มีรูปแบบและสีสันหลากหลายขึ้น วิสูตร บุญกุล (2540 , หน้า 17) การแต้มชาดบนหน้าผากเป็นอีกหนึ่งวัฒนธรรมสำคัญที่ปรากฏในเรื่องสินะหาสำหรับ แสดงถึงสถานะภาพของหญิงสาวที่แต่งงานแล้ว ดังในตอนที่นวนิยายเนื้อแก้วพยายามจะให้อิลลาสาวใช้ประจำตัวแต้มชาดบนหน้าผากแบบสาวชาวอินเดีย แต่เธอไม่รู้ว่าการแต้มชาดนั้นจะเป็นการบ่งบอกว่าเธอเป็นหญิง ก็ไหนๆแล้ว เรียกเอาสีแดงมาแต้มหน้าผากให้เต็มรูปแบบไปเลย “ว้าย” อิลลาฟังแล้วก็ร้องเสียงหลง “แต้มไม่ได้ค่ะ คุณยังไม่ได้แต่งงาน ” “เฉพาะผู้หญิงที่แต่งงานแล้วเท่านั้นค่ะที่นวล ที่จะแต้มติกะ (Tika) บนหน้าผาก” นิลปัทมรีบออธิบายแทนอินลา (พงศกร จินดาวัฒน์, 2554, หน้า 158)

ความเข้าใจผิดของนวนิยายเนื้อแก้วทำให้นิลปัทม ต้องอธิบายเรื่องราวของการแต้มชาดให้เธอฟังอย่างละเอียดว่าอินเดียก็เรียกติกะ (Tika) ว่าบินดิ (Bindi) แปลว่าแสงผอมอันเป็นจุดสำหรับเจิมสีแดงหรือผงวิฤติ ซึ่งทำมาจากชาด หญิงอินเดียเมื่อแต่งงานแล้วจะแต้มจุดแดงกลางหน้าผากถือเป็นสัญลักษณ์ของการมีพันธะด้านการครองเรือนในฐานะผู้เป็นภรรยา ผู้เป็นแม่ ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วจะต้องมีติกะอยู่บนหน้าผากเสมอ トラบเท่าที่สามยังมีชีวิตอยู่ต่อเมื่อสามมีเสียชีวิตแล้วนั้นแหละถึงจะลบติกะออกได้

การแต้มชาดเป็นอีกหนึ่งวัฒนธรรมที่น่าสนใจ ควรค่าแก่การทำความเข้าใจถึงความสำคัญและสาเหตุที่ต้องแต้มไว้บนหน้าผาก ตามความเชื่อของแต่ละภูมิภาค ดังจะพบได้ในนวนิยายเรื่องสินะหาสำหรับที่

กล่าวถึงการแต่งชาดของเมืองมณฑลปุระที่ผู้เขียนท่านนี้จินตนาการให้อยู่ทางเหนือของประเทศไทย ซึ่งสอดคล้องกับวัฒนธรรมที่มีอยู่จริงของทางอินเดียตอนเหนือที่มีความเชื่อว่า หญิงสาวที่แต่งชาดหรือดิกะคือ หญิงสาวที่เข้าพิธีแต่งงานแล้ว

จากการศึกษาวัฒนธรรมอินเดียในนวนิยายเรื่องสิเนหาสำหรับพบว่า อินเดียมีการผสมผสานทาง เชื้อชาติ และวัฒนธรรมของชนต่างเผ่าพันธุ์ วรรณะ อย่างกว้างขวาง ในขณะที่ชนชาวอินเดียต่างก็ดำเนิน ชีวิต ความเป็นอยู่ตามแนวประเพณี วัฒนธรรมที่ตนถือปฏิบัติ สืบต่อกันมาอย่างนานหลายศตวรรษ ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกายนุ่งห่มด้วย紗สำหรับของแต่ละภาคในประเทศไทยอินเดีย หรือการแต่งชาดของหญิงสาว เหล่านี้ ทำให้เกิดคุณค่าทางปัญญา ได้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นของอินเดียที่ ปฏิบัติสืบกันมาช้านาน นับเป็นคุณสมบัติที่หาได้ไม่ง่ายนักในนวนิยายทั่วไป

นอกจากตัวละครที่โดดเด่นอย่างนวนลเนื้อแก้วที่มีสถานภาพและบทบาทด้านครอบครัว และด้าน การประกอบอาชีพที่โดดเด่นแล้ว ยังมีตัวละครในเรื่องอีกหลายหลายตัวละครที่มีสถานภาพและบทบาทที่ เด่นชัดรวมถึงได้มีการเรียนรู้วัฒนธรรมอินเดียจนปรากฏวัฒนธรรมที่เด่นชัดมากขึ้นเช่นเดียวกันกับนวนลเนื้อ แก้วอีกด้วย ดังจะได้กล่าว ดังนี้

คุณนรา และคุณมัทนี

คุณนรา และคุณมัทนีเป็นอีกตัวละครที่มีความเด่นชัดทางสถานภาพทางครอบครัวคือเป็นพ่อ และ แม่ของนวนลเนื้อแก้วตามลำดับ โดยทั้งสองแสดงบทบาทการเป็นพ่อและแม่ที่ดี ให้การเลี้ยงดู อบรม สั่งสอน และให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ดังจะเห็นได้จากตอนที่ทั้งคู่เดินทางมาประเทศไทยเพื่อร่วมงานแต่งงานของ นิลปัทม์ และนำคำสินสอดมามอบให้กับครอบครัวของเจ้าชายเพื่อให้ลูกสาวสมหวังและมีความสุข

บทบาทของผู้เป็นพ่อแม่ต้องการเห็นลูกมีความสุข เมื่อลูกมีความสุขพ่อแม่ก็มีความสุขไปด้วย ดังจะเห็นได้จากตอนที่คุณมัทนีหันไปกระซิบอย่างมีความสุขกับคุณนราที่ลูกสาวของตนจะมีความสุข

คุณนราและคุณมัทนีแสดงออกถึงบทบาทผู้เป็นพ่อแม่ได้อย่างเหมาะสม ทั้งคู่ให้ความสำคัญกับลูก ทั้งสามคนอย่างเท่าเทียมกัน โดยทั้งคู่สามารถแบ่งหน้าที่กันได้ดีและเหมาะสม อาทิ คุณนรานั้นเดินทางไป ให้กำลังใจลูกชายที่อียิปต์ ส่วนคุณมัทนีอยู่ให้กำลังใจลูกสาวที่อินเดีย ซึ่งคุณมัทนีก็ทำหน้าที่แม่ได้อย่างไม่ บกพร่อง ถึงแม้จะเหลือเพียงตัวคนเดียวก็ตาม ดังจะเห็นได้จากตอนที่นวนลเนื้อแก้วหายเข้าไปในเขาวงกต แสดงให้เห็นว่าผู้เป็นแม่ห่วงเธอมากแค่ไหน เมื่อนวนลเนื้อแก้วกลับออกมาได้ คุณมัทนียินยอมเข้าสวมกอดลูก สาวทั้งน้ำตาด้วยความดีใจ คลายความเป็นห่วง

คุณนราและคุณมัทนีเป็นอีกตัวละครที่รับบทบาททางครอบครัวคือเป็นพ่อแม่และทำหน้าที่ของ ตนเองได้เป็นอย่างดี รวมถึงอีกตัวละครที่แสดงบทบาทของพ่อแม่ได้ดีไม่แพ้กับคุณนราและคุณมัทนี คือ มหารานีสคิประไพซึ่งรับบทบาทเป็นพระมารดาของเจ้าชายชัยทัตน์ โดยมหารานีสคิประไพพยายามปกป้อง ลูกชายของตนเองจากหญิงคนรักที่พระองค์ไม่ถูกชะตา เรียกได้ว่าจากมุมมองของคนเป็นแม่นั้นพระองค์ พยายามเลือกคู่ครองที่ดีที่สุดไว้ให้แล้ว เพื่อสิ่งที่ดีที่สุดของลูกชายตนเองนั่นเอง

สิ่งที่มหานิสิตศิประไพกระทำนั้นอาจขัดพระทัยของเจ้าชายชัยทัตน์ เพราะเจ้าชายชัยทัตน์มีหญิงคนรักอยู่แล้วแต่ไม่สามารถจัดหมั้นหานิสิตได้ ซึ่งการกระทำของมหานิสิตศิประไพนำไปสู่การเรียกสินสอดจากคุณนรและคุณมัทนี พ่อแม่ของนิลปัทม์ หญิงคนรักของเจ้าชายชัยทัตน์นั่นเอง

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้นร และมัทนียังได้เข้าไปเรียนรู้วัฒนธรรมของอินเดีย คือ พิธีสุมพร ที่ว่าด้วยการเลือกคู่ครองของหญิงสาวที่ภายในเรื่องสินหาสำหรับได้นำเสนอออกมาในรูปแบบของการเรียกสินสอดจากฝ่ายหญิง โดยผู้ที่เรียกสินสอดคือแม่ของเจ้าชายชัยทัตน์จากพ่อแม่ของนิลปัทม์ พิธีสุมพร คือ พิธีการเลือกคู่ของหญิงสาวที่ต้องนำสินสอดมาสู่ขอชายหนุ่ม ดังที่ พงษ์จันทร์ คล้ายสุบรรณ (2524, หน้า 33) กล่าวว่า สุมพร คือพิธีสุมพรหรือพิธีสวามระ(สวามวร) เป็นพิธีเลือกคู่ครองประเภทหนึ่งในวัฒนธรรมของชาวฮินดู โดยสวามระมาจากคำว่า สวาม แปลว่าด้วยตนเอง และคำว่า วระ แปลว่าเจ้าบ่าว พิธีสุมพรจึงแปลว่า พิธีการเลือกเจ้าบ่าวด้วยตนเอง เมื่อเจ้าหญิงถึงวัยควรวิวาห์ บิดาของนางก็จะทรงจัดพิธีสุมพรในเวลาอันเป็นมงคล ดังจะเห็นได้จากตอนที่มหานิสิตศิประไพพระมารดาของเจ้าชายชัยทัตน์ได้เรียกสินสอดจากพ่อแม่ของนิลปัทม์น้องของนวลเนื้อแก้ว “สิ่งที่ฉันต้องการ...คือสร้อยมรกตเพียงเส้นเดียวเท่านั้น...” นวลเนื้อแก้วเห็นพ่อแม่ลอบถอนหายใจก่อนที่จะหยิบถุงกำมะหยี่สีน้ำเงินขึ้นมาจากกระเป๋า ใบใหญ่ที่ถือติดตัวมาด้วย ภายในถุงกำมะหยี่บรรจุกล่องใส่เครื่องประดับรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า (หน้า 330-331)

การเรียกสินสอดของมหานิสิตศิประไพนั้นถือเป็นสิทธิของพระองค์ เพราะแม่ของฝ่ายชายสามารถเรียกค่าสินสอดเท่าใดก็ได้หรือถ้าแม่ของฝ่ายชายไม่พึงพอใจในสินสอดที่นำมาสามารถเรียกร้องเพิ่มหรือเปลี่ยนมูลค่าสิ่งของได้ตามการตัดสินใจเด็ดขาดของทางฝ่ายชาย

การกระทำของมหานิสิตศิประไพทำให้มหานิสิตมองว่า มหานิสิตยังติดอยู่กับวิธีการปฏิบัติต่อกันเหมือนเดิมจนมหาราชต้องเตือนสติมหานิสิตให้ล้มเลิกความคิดการเรียกสินสอดที่เกินความจำเป็น

วัฒนธรรมการแต่งงานในเรื่องสินหาสำหรับนี้แตกต่างจากการแต่งงานของไทยที่พบในปัจจุบัน เพราะทางอินเดียนั้น ฝ่ายเจ้าสาวจะต้องเป็นฝ่ายเตรียมสินสอดมามอบให้กับเจ้าบ่าว ตามแต่บิดาของเจ้าบ่าวจะเรียกร้อง ยิ่งเจ้าบ่าวหน้าตาดีมีการศึกษาดีเท่าไร สินสอดที่พ่อแม่เจ้าบ่าวเรียกก็จะมีมูลค่าสูงเป็นเงาตามตัว

การแต่งงานเป็นประเพณีวัฒนธรรมที่พบได้ทุกชนชาติ ทุกประเทศ โดยแต่ละประเทศมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป เริ่มจากการสู่ขอโดยส่วนใหญ่ฝ่ายชายมักจะเป็นฝ่ายสู่ขอฝ่ายหญิง แต่ประเทศอินเดียมีวัฒนธรรมที่แตกต่างออกไปเรียกว่า พิธีสุมพร

จากตัวอย่างในนวนิยายเรื่องสินหาสำหรับแสดงให้เห็นว่า สุมพรหมายถึง พิธีหนึ่งที่ให้หญิงสาวได้เลือกคู่ครอง ซึ่งแม่ของฝ่ายชายมีสิทธิ์ที่จะเรียกสินสอดได้ และถ้าหากฝ่ายหญิงไม่มีสินสอดเพียงพอ การแต่งงานอาจจะไม่เกิดขึ้นเลย ซึ่งข้อมูลนี้เป็นเพียงข้อมูลในนวนิยาย พิธีกรรมนี้ไม่ปรากฏข้อมูลยืนยันว่าในสังคมมีพิธีลักษณะนี้จริง แต่จากการศึกษาค้นคว้าผลงานของผู้เขียนท่านนี้ พอจะอนุมานได้ว่าผู้เขียนน่าจะมีการค้นคว้าเรื่องราวในประวัติศาสตร์ ซึ่งนับว่าผู้เขียนมีกลวิธีการประพันธ์ที่น่าสนใจยิ่ง ควรค่าแก่การศึกษาต่อไป

การศึกษาวัฒนธรรมอินเดียในนวนิยายเรื่องสินะหาสำหรับ นอกจากจะปรากฏวัฒนธรรมอินเดียที่ตัวละครในเรื่องได้เรียนรู้ เช่น การแต่งกายด้วยชุดสำหรับ พิธีสุมพร และการแต้มชาดแล้วนั้น ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่พงศกร ผู้เขียนได้กล่าวไว้คือ พิธีสดี

พิธีสดีเป็นพิธีกรรมที่หญิงสาวแสดงตนว่าเป็นภรรยาที่ดี กล่าวคือ เมื่อสามีตายไปแล้ว ผู้เป็นภรรยาจะต้องตายตาม กาญจนาคพันธุ์ (2514, หน้า 20) ได้เขียนไว้ในคอกคิดขอเขียน ชุดที่ 3 ว่าพิธีสดีเกิดขึ้นในอินเดีย เมื่อ พ.ศ.1300 แล้วก็ทำกันต่อๆมาว่าพันปี จนเมื่ออังกฤษที่ปกครองอินเดียทนดูไม่ไหวจึงได้ประกาศห้าม พิธีสดีทำท่าจะหายไปในระยะ 50 ปี ซึ่งพงศกร ได้เล่าเรื่องราวของพิธีสดีไว้ในนวนิยายเรื่องสินะหาสำหรับ ที่มีการพูดถึงการเผาตนเองของหญิงสาวอย่างชัดเจน ดังจะเห็นได้จากตอนที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องสินะหาสำหรับ พิธีสดีเป็นพิธีกรรมที่หญิงสาวแสดงตนเองให้เห็นว่าตนเป็นภรรยาที่ดี ที่เมื่อสามีตายไปแล้วตัวเองจะต้องตายตามโดยการราดน้ำมันบนร่างกายและจุดไฟเผา ซึ่งพิธีกรรมเช่นนี้ชาวอังกฤษที่อยู่ช่วงยุคล่าอาณานิคมอินเดียมองว่าเป็นเรื่องที่ป่าเถื่อน สมควรแก่การยกเลิกทิ้งไป (พงศกร จินดาวัฒนะ, 2554, หน้า 569)

การอธิบายเรื่องราวของพิธีสดีในนวนิยายเรื่องสินะหาสำหรับเกิดขึ้นในอดีต ยุคที่ประเทศอังกฤษเข้ามาล่าอาณานิคมกับประเทศอินเดีย แล้วชาวอังกฤษได้มาพบเห็นพิธีกรรมที่น่ากลัวทำให้อังกฤษพยายามมองว่าเป็นเรื่องที่ป่าเถื่อน

เมื่อประเทศอังกฤษสามารถเข้าครอบครองประเทศอินเดียได้ สิ่งแรกๆที่อังกฤษทำคือยกเลิกพิธีสดีที่ป่าเถื่อนออกไป ดังในจะเห็นได้จากตอนที่ พงศกร ได้อธิบายไว้ในนวนิยายเรื่องสินะหาสำหรับ พิธีสดีเป็นพิธีกรรมเก่าแก่ของอินเดีย อังกฤษมองเป็นเรื่องป่าเถื่อนและควรยกเลิก หลังจากเข้าครอบครองอินเดียได้เสร็จสรรพ นายพลลอร์ด วิลเลียม เบนทิงก์ก็ออกกฎหมายข้อบังคับที่ 16 ในปี พ.ศ. 2472 โดยมีใจความว่า “การประกอบพิธีสดีหรือการฝัง เสาตรีชาวจีนทุกทั้งเป็นนั้นเป็นสิ่งผิดกฎหมาย” (พงศกร จินดาวัฒนะ, 2554, หน้า 570)

จากการศึกษาวัฒนธรรมอินเดียในนวนิยายเรื่องสินะหาสำหรับพบว่า อินเดียมีการผสมผสานทางเชื้อชาติ และวัฒนธรรมของชนต่างเผ่าพันธุ์ วรรณะ อย่างกว้างขวาง ในขณะที่ชนชาวอินเดียต่างก็ดำเนินชีวิต ความเป็นอยู่ตามแนวประเพณี วัฒนธรรมที่ตนถือปฏิบัติ สืบต่อกันมาอย่างนานหลายศตวรรษ ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกายนุ่งห่มด้วย紗หรือของแต่ละภาคในประเทศอินเดีย พิธีต่างๆ เช่น พิธีสุมพร การแต้มชาด และพิธีสดี เหล่านี้ทำให้เกิดคุณค่าทางปัญญา ได้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นของอินเดียที่ปฏิบัติสืบกันมาช้านาน นับเป็นคุณสมบัติที่หาได้ไม่ถ้อยนักในนวนิยายทั่วไป

สรุป

จากการศึกษาสถานภาพและบทบาทของตัวละครและวัฒนธรรมอินเดียในนวนิยาย เรื่อง สินะหาสำหรับ พบว่า สถานภาพและบทบาทของตัวละครในเรื่อง ถูกกำหนดขึ้นทางสังคมให้มีหน้าที่และปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งมีความสอดคล้องกับ ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช (2534, หน้า 2) ที่ได้ให้ความหมายของคำว่า "สถานภาพ" และ "บทบาท" ไว้ว่า สถานภาพ คือสิ่งที่บุคคลถูกกำหนดขึ้นทางสังคมเพื่อบอกหน้าที่และความรับผิดชอบที่จะต้องปฏิบัติ ส่วนคำว่า บทบาท หมายถึง การประพฤติปฏิบัติตาม

สิทธิและหน้าที่ของสถานภาพ ซึ่งตัวละครสามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนเองได้อย่างดีตามสถานภาพและบทบาทที่ตนเองได้รับอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ซึ่งในขณะที่ตัวละครแสดงสถานภาพและบทบาทได้ตามหน้าที่เป็นอย่างดีนั้นในขณะที่เดียวกันบางตัวละครยังได้เข้าไปเรียนรู้วัฒนธรรมของประเทศอินเดียอีกด้วย ทำให้เรื่องราวที่เกิดขึ้นในนวนิยายเรื่องสินะหาสำหรับได้สร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีต่าง ๆ ของประเทศอินเดียที่ผู้เขียนได้สอดแทรกเข้าไปในเนื้อเรื่องผ่านการเรียนรู้ของตัวละคร รวมไปถึงการใช้ชีวิตในประเทศอินเดียทั้งได้ปฏิบัติตามกับตนเองโดยตรงและได้รับการเล่าขานสืบกันมานานมา ไม่ว่าจะเป็น พิธีสุมพร เป็นพิธีเลือกคู่ครองประเภทหนึ่งในวัฒนธรรมของชาวฮินดู คือพิธีการเลือกเจ้าสาวด้วยตนเอง วัฒนธรรมการแต่งกายที่ป็นสัญลักษณ์อันเป็นมงคล มากกว่าคิดถึงเรื่องความสวยความงาม โดยสัญลักษณ์นี้จะแต่งไว้บริเวณระหว่างคิ้วทั้งสองข้าง แสดงถึงหญิงสาวที่เข้าร่วมพิธีแต่งงานแล้ว พิธีสตีเป็นพิธีกรรมที่หญิงสาวแสดงตนว่าเป็นภรรยาที่ดี ที่เมื่อสามีตายไปแล้วตัวเองจะต้องตายตาม หรือแม้แต่ วัฒนธรรมการแต่งกายด้วยชุด紗หรีที่ยังคงเป็นเอกลักษณ์ของชาวอินเดีย ซึ่งบางวัฒนธรรมได้ถูกยกเลิกไปแล้วแต่บางวัฒนธรรมยังคงปฏิบัติสืบต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน

จากการศึกษาสถานภาพและบทบาทของตัวละครและวัฒนธรรมอินเดียในนวนิยายเรื่องสินะหาสำหรับนั้น ทำให้ผู้อ่านได้ทราบความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมอินเดียผ่านนวนิยายเรื่องสินะหาสำหรับเท่านั้น ทำให้เกิดข้อจำกัดทางด้านความรู้เรื่องวัฒนธรรมอินเดียอยู่บ้าง ซึ่งในบางพิธีกรรมไม่ปรากฏยืนยันว่าในสังคมปัจจุบันมีพิธีกรรมลักษณะนี้จริง แต่จากการศึกษาค้นคว้าผลงานของผู้เขียนท่านนี้ พอจะอนุมานได้ว่าผู้เขียนน่าจะมีการค้นคว้าจากเรื่องราวในประวัติศาสตร์ ซึ่งนับว่าผู้เขียนมีกลวิธีการประพันธ์ที่น่าสนใจยิ่ง เปิดประสบการณ์มุมมองใหม่ๆ สำหรับผู้อ่านที่ไม่มีความรู้เรื่องวัฒนธรรมอินเดียให้หันมาสนใจวัฒนธรรมมากขึ้น หรืออาจเป็นการเริ่มต้นศึกษาค้นคว้าข้อมูลเบื้องต้น ควรค่าแก่การศึกษาต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนาภรณ์. (2514). *คอคิดขอเขียน ชุดที่ 3*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จินณะ รุจิเสนีย์. (2554). *วิเคราะห์นวนิยายเหนือธรรมชาติของพงศกร*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ.
- จิตรลดา สุวัติกุล. (2530). *วรรณกรรมไทยร่วมสมัย*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร, ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
- พงษ์จันทร์ คล้ายสุบรรณ. (2524). *วรรณคดีนานาชาติ. พระนครศรีอยุธยา*. วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, ภาควิชาภาษาไทย.
- พงศกร จินดาวัฒน์. (2554). *สินะหาสำหรับ*. กรุงเทพฯ: กรู๊ฟ พับลิชชิ่ง.
- ภูมิ พิทยา. (2550). *ปัญหาชนชาติและศาสนา*. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.
- ราชบัณฑิตสถาน. (2554). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

วิสุทธิ บุญยกุล. (2540). เรื่อง วิสุทธินิพนธ์: จุดแดงที่แต้มบนใบหน้าของหญิงอินเดีย. 17.

ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช. (2534). การวิเคราะห์ตัวละครผู้หญิงในนวนิยายของ ว.วินิจฉัยกุล. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.